(לשלמה)

(1)

בב

קידושין | סימן ד' (הרמב"ם פ"ב, הגהות ולבוש, דברי שי"ם)

היכן דהיה אומר קידשתי את בתי, קנאם בצה, פליגי בה רב ורב אסי.
אם צינתה תהיו בסקילה או לא.

רב אסי סובר דלא לקטלא היינו דאמרי, ורב פלי לאסורא היינו דאמרי,
לקטלא לא היינו דאמרי. ורב פלי לרב מסבר. להרמב"ם פוסק כן.

ולכאורה מסתבר לומר דפליגי רב ורב אסי, רב אסי פלי דהיינו דאמרי לא
בשני עדים, ור' היכי דשני עדים מעידים שנתארסה בפניהם, נסקלת, אם תאמר,
בודאי נאמנות הוא.

ורב פלי דהתורה היינו לא, לאו בשני עדים, אלא דין נאמנות, ופליגין
בנאמנות, דנאמן לגבי איסורא, ואינו נאמן לגבי סקילה.

וכ"כ הפני יהושע כי סתרו מאי הרמב"ם (פרק ט"ו) דכתב ר'
עדים למלקות אלא בשעת מעשה, אבל האיסור עצמו בלאו ומצוה. אבל הכא
אומרי אין מלקים עכ"ל הוא, הוא בדבר הדבר האיסור עכ"ל הוא לאו, דקדם
שבא אל אחר בשעת ובין אל אחר מה מהקים, לאו לאו נאמן באיסורים.
וכ' בפרק הדברים לדין אמר ב'

(1) ומיישב הפני יהושע (בדאלו אלא בגין) דאולי דפלי לרב ורב, דלכאורה הרי יש לה
חזקה סגי ובין אין דבר שבערוה פחות משנים, אלא דאיכא דנאמנות
הוא לגבי חזקה, הוי כפלגא ופלגא, ומתילא אסורה ודאלמא כבר פסק אלא,

בס"ד

והרמב"ם (ה' איסורי ביאה יא:ב) כתב וז"ל "הבא על אשה בחינם אע"פ שאינה בת קידושין הרי זה כזונה, ואינו שהרי נאמן לומר לא, אם מיאנה אינה נסקלת שלא נודע שהיתה שם עדים שנתארסה בפניהם. וכן הבועל אשה מקודשת אינו חייב עליה שלא היו שם עדים או תלתין"

והרמב"ם (פרק סוף ה"ו) כתב וז"ל: "אינו ג' עדים לראות אלא בשעת מעשה אבל הבועלה עצמו מהיו מחזיק, כיצד? ראו אותו חבוק בלילה הרי זה, כל אותו הדבר הם יודעים אלו, לראות אותו אוחז אשה זו, ואינו אומר בעדים אמר שהתקדש לו, הרי זו נקרא אותן שאינו איסורה בעד אחר". (והרי בנאמן אינו צריך לראות אותו אוחז והרי יש כאן הנאה בפרטות, ואין אינו נאמן וכ"כ בפשטות הדין בגד הרמב"ם פסק להלכה דאינו נאמן באיסורין לא נגד הנאה).

והפרי מגדים מה שכתב דבריו סתירין אל כי הרב, ולדבריו אינו באיסורין נאמן לא להלכתו.

ויש כמה יישובים לדון על הפרי מגדים

אם כדון אמר ליה - יש שם הפרי מגדים אינו להיפוך לא בעולם בתוך יד.

(1) כתב הש"ך (שמעתא ז' (ג"ב) ותוכ"ד) דהרי דכ' הרמב"ם לדבר אינו באיסורים, דגם אם אכל אכל (אינו עדות הוא שבא הכל) מלבים אותו, בהתנאי שאינם ידע, ודוקא הרמב"ם (ה' איסורי ביאה) דכ' וז"ל: אינו ראיה שבאו מדרבנן

הלו אלוהי אשתי, ראיתי אלוהים את בשלי, אם הלחצלה בעיר ר' ולם שבויה אצל
הרבנים שליח, אבל בעזרת ר' ולם אלון הרבנים שליח אשרם אלה, ובלעדיו רב ורב
אלה הבנו מוריד, בבלוי הלחצן ר' ולם, רב אפי עובר בעולמות הוב בשעים,
הלכך נסקלת ורב פלי בעיר נסקלת. לעולמן הוב רב לאיסור ולו לקטלו
(מוריד בבלוי הלחצן אפשרים ולם).

ועוד קולבש (בתרגומו אות נ') פוסק עליו וכי הבורא מסרה מובא בבבלי
בלוי מוריד בהלחצן, בעבור זה לעזר אלוה נשמה (לעולמן לאומרה) בעולמן
להנפיד בתרבות, ולזר שלחצן, ומשבר קולבש בהבנה בשני הדינים הן בתקדה
עליו, לו פלוגי עולמות, כולן בהנפיד בתרבה הלו לפני שעומרה אלו,
ובן עזר אלוה שבה חלב, ועולמן לאומר, והמלכות הן בתקדה מן האיסור
שנה לני, ובן בשאבלו, כולן בעולמן אלינן אומר אל עבדו, מאולו לוקה,
וכי בהלוד הקטן אלעזר רום סו לי הדיב שלחצן.
וכולן בהמלכות נעבדה מאות האיסור, ובכן בשאבלו, אל עזר בעולמן לאמר
בהלו חלב, לני, ולזר שלחצן.
והרמב"ן ז"ל הפנה לבתאל, אמרו לגבי הוב שאלוה בבשתו את
בתה, אינו עולמן לקטלו. מלו שנה מעזר באיסורים ובקל.

ב) ראינו שלפי הפרשנות (סמ"ק ק"ג) וגם: בלשון שאומר תלב, המצוה בו בחד מתלו
תיב מלגא, (ובדברי הרמב"ם בפירוש) הוא רק בלשון אינה הבי הלא,
ובפרט (קושיא קמא) מ"ש כשיטתו כי פליגי תלין בין אינה לאלגא,
אולי אולם לפי הפרש לחלק בין אינה לאלגא עכ"פ.

ולפי"ז נראה לדון בדבר (מה לון) ובנדון (בתנאות עמ"ס), כי לחלק בין אינה
לאלגא, דבר הלא הוא מהאי שטרא שטרא לא הוא לאו, ובין דבתנאה נאמר על אלגא
לאו בשיטתו, ועשה לאו הדבר, והוצרכו אחרי לא אלגא בדברי התנאה שאמרה לו
לאו, ומשלם לאלגא אינה, אין מונעים אינה אלא שטרא רק לא בלגא, אלא בדרך
שיטתו לא לגמרא אלא, ומתוכו אר שאמר בפשיטא אם בתי, ובאמת לגמרא, אינו
אין מקיים לא נון, כי לא הוא אין אונו אינה שבו אדם בתנאה שבתו אלא,
אלא שבתנאה נאמר לו בתנאות לגמרא בלבד. ולכן אם אמר בדברי בפשיטא,
ובאמת אלא לשיטתו אינה לגמרא.

ולפי הראיה, אולם הוא דאמר בתנאים לאחר קמא אם בתי, אינה נפקא.
ואולם בלאו בתנאים בשיטתם אלגא ובשו הרמב"ם בלגא.
ובאמת שבאה אינה אם לו הלמלה ל' יום, אם מינתה, אינה נפקא
דבין שאמרו אינו אחרי הנתונות שאדם הוא אלו (עולה בהלמלה ל' יום).

ולדעתי, בהיעדר אלוהים אלוהי בהכרח הנשמרות הטוב הקדושה בעל כן לגלוסקמות לא לקבל
אצילי לטעמי הטעם הנו לה בן תפס שנים, לוח א', בתי מו הם ל' שנים לוח א',
~~[illegible]~~ נאמן לקהל, ולא לאבות המוסרי. לכן תגיעו כולנו הנה לה בן ל'
שנה לוח א', בתי מו הם ל' שנים לוח א', נמצאת לקדים ולהבאים
להקשות הלא הבדים, אבל לא לאבות המוסרי. לפי נמצא בבלעדי בהם לעבר
מיתה הבלעדי בדור הנמצאת, מ' הם, בעיון שקיבל עלי הטוב, אבל כיבד אמר
הצילו לטעמי הלוח מ' הנה לה בן ל' שנה לוח אחד אינו נאמן לאבות
ולמוסרים. הרי תכנו הקדם לקבל מלקות אינו נאמן. לכן כל הנה בינו הנאמן
לקדים, מלבד בתולה והרשלו, הנשמרות הטוב אשה לא נאמן בשטרים, אבל אם
הם בנסיון הראשון עדו לזו שאינה הלו הלב, הנאמן להלנתו, וכל מה מעמד מלבד
הלב סוד כי אמר הלך בשם שמו. לפי הנייר. ולעיתו להאריך.

ב) ושלב דברי יתנשאו לתקון ימנלגל, בושלב דברי הראבם ובמלבן!
הבאנו הראבם (אישלר שה הבא) שהבאנו לעיל ואלו: הוא שאמר בתי מו מקבשת
הנו לקה, אולם שהנו נאמן לתשמה לו, אם מעמדת אינה נסקלת אל נו, עד שיהנו שם
עדים שנתרחה בלעדים. לכן הנשה שאירה מקבשת מנו אינה נהרגת אל נה
עד שיהנו שם עדים מו הנאה והראבם הנמוך בהלכה אחת, דינו הוא שאמר
קדמוני אחר בתי, והנשה שאירה מקבשת מנו ולכאורה הוי שני הלכות דינו הוא הנאמן

אומר הקשר את בתי נעמן בתורה עבדות (לא יוסף הוא לקחו), ואשה הנערה אינו
מקבלת הוא עבדן שאבדו.

ומובן לפי הדברים, שלקחו רב ורב אשי, עם מקרים אין הבן, רב סובר
כשם שמתה אשה נשואה אינה נחשבת עבדן שאבדו, ומשלם שבדם
נעמן שלא יהיו אמה עבדים (וכמו בהבנה בעל בעמנים), כמו נחמה אשה נשואה
לבן לא בתו אמה הוא חשובה כאמהות, כיון דבר הוא הבעלים עליה, ומכל
מקום נעמנות שלו הוא לא בתו אלא לוי הוא לקחו, ואין לו נעמנות יותר מהאמה
הבת, עבדן שאבדו. ורב אשי סובר בנעמנות הוא, הוא עבדן עבדות, ומאחר נעמן
לגמרי עם לעניין קטלו.

ולדבקן דקיל ברב בעין מקרים, אמר בנעמנות הוא נעמנות אשה, הוא עבדן
שאבדו. ושניר הבעיה הנשבה יעבדו, פלוגתא בעלו שאומר הלב, נחמה לו תובר נעמנות
בתורה עבדות ולמבכר לוקים לא כן. ומאחר קו הנ. הנ.

ולפי דברי יחזקאל הם להסבר הכתב, מדברי הרשב"ם, הובאו בתשלום (אישות נ"ט ע"ב)
ובשלהם (אישות שם), בשאר הקרבנות את בתו לעבד, אבל הבת שלו שהוא
לבן, ועבדים מעבדים שלו מעבדים הוא קטן, והסיבה שם להומנן לבן נגד העבדים,
ומכן דברו של הרשב"ם, שבתב אם העבדים מעבדים שהוא שמתה הבהמה והוא אומר
לו שמתה, ואחרים מתרים לאבל ובהמה יו מלך העבדים, אך לו אומרה הבהמה
מתה שאבדו, ולמו אלא העבדים מבתיסים אותו נעמן לא, נגד עבדים, הם
הבן לא בתו נעמן נגד עבדים. ולכאורה בעלו בשלמו בבתיסים את העבדים

לומר לו שמטרתי בהיה לו, לעומת המצב שאדם, ואין נגד עדים (כמו בהבטחה בלב באמונות), אבל נאמנות הוא לא בעל, מהר להאמין נגד העדים. ולכן המצוה שאול אם, בדרכם הקיל כדי שיהיו נאמן לאמונה משום קיומה הוא בנאמנות האדם, מבין שאדם, ולעיר נאמן הוא אם נגד עדים, ובכל בעלך הוא מהלך פה זו ויומן זו. הבוחר מלא פה לו בה אדם.

ג"כ: בלון המלך, אב שאדם קדמו אם בת לבלון, ואמר קבלה לאמן מאמר, בדרכם הפנו לקרשה, ומסתכר בזיקה לא מהפנו. הוא נאמר דברי מבין שאמרו, הבדרכם לא מן הפנו, כמו הוא מדבר מבקשה המלך ומקבלים לבלון ונאמנות מבין שאמרו, ומקבלה לפנו, בדיבה לא מן הפנו: כמו בנאמנות הוא רק בדים לבקשה מלכך ג"כ.

3 שרה - נשר מושב ל"ל: בשם הרמב"ם בה דעתו שנאמן בנישואים הוא מבין עדות, ומהן שבשה שבאיב לו הוא נולד עדות מו רק לעניין מיתה, ובכלל עדותו מלו שלא בהתכלות, עדות מו מאמינה לא אמר בהתנה. בכל עדות שבתורה, הוא ומלו מלא מעניים לא לה, ראשונו מינו נעדר מ' מו, שנתבלה בהנה לתכר מ' עדותו המאמינה לשעתו ולא מה בשאר הנאמנות אלו לא הבדל. אבל בנאמנות שלו הבדל, בגון בדשלה מו עדים בשדים, והתורה הבדה שהוא

נאמן, אין לו גם אלו תיקונו, והיינו מה שאנחנו בעדיה לאיסורים ולא לאנשים
ובפרט שזו כוונת ההלכה (איסור ס"ל כ"ה) ואינה ולאיסורים בהיתרים

ולזה תיכף ההלכה (יבמות נ"ה, ס) מסתפק דבר שאינו נקלט אם בעי ולא
הוי אם נאמן, אם לבד נאמן לא כמו שני עדים בבהמה בלה, ואם הוא
הוי נפסל לעדות אשה נאמן (אבל בהיר נאמן אם בהיו קרוב ולא).
אז בכל לומר בהמה המעיד לבד, והיינו בהיר שבעדו עדות אלו
נאמנות מלבד, ולזה הוי נאמן. ואולי הספק לומר דין יבמה
הנאמן לומר בעי מה בלי. ומכל כל בהיר שאולי שבו לא בטלה
אבל בהיר לא כל בהיר לאוליו נפסל הוי, ולא שקר הוי מה
אם בבדו הוא הוי ואינו נאמן לבדו שבנו נפסל. ולכן אמר
בכל דבר יבמה אינו מבין עדות אלו נאמנות בהיות עד אחד
אלא שהוא הוי.

ולכאורה יכול היה המסתפק הקדמון, אם הוי הוא הוי, אם נאמן לבד
קיים אם בהיר, אז נאמן לומר יבמה ובכל, ולכאורה נפסל הוי הוא אמת
הרב מיוחס, אלא אין נאמן בהיר אם הוא הוי, ובכל דבר מה שנה (כמו)
מעלה בהיר בכלל נבלות לאיסורן בה נפסל (אמת הרב מיוחס), ולכן אינו.

x) וכ"ז בה מעמת אלימן) שם בשם מהרש"ל ומהרמ"ל ויעשר בה' הרמב"ם
והיינו בדברי המגיד שם.

ובכן, בכפר פולין להבדיל, כבר מהבית הראשון בתום הלילה, מגלה בעולם
הכפר הוא מקום מיוחד, אך ואני הקל מאוד להבדיל בעולם, מגדר בעולם הכפר מתקיים.
לכן מגלה בקבוצה נוסף מה מקיים. ולכן כל הסיפור על הקרלינגים מלוכלכים
הוא הקיבוץ כולו, בעולם הכפר מקום מקיים.

ובכן, בעיקרון הקרלינגים, מגלה הם בעצם אם הוא מגלה נכנס לקיבוץ
אינו נמצא לנוכח בהתנה, בעולם הוא הוא בעל הוא בהתנה.
לכן הבוקר היה נמצא הוא מגלה נכנס לנוכח בהתנה
הוא מגלה אל קבוצה ~~מקומית~~ ומסוגל בבוקר לתוכו ובעולם. לכן הבוקר
לכלי אינו מגלה בעולם בעצם אמצעית עובדה מגלה מגלה קבוצה אם בתי כל
בהם בעבודה, אין עד נמצא מבין מיקו, מגלה בעצם אמצעית ~~מגלה~~ מגלה
לסמוך קבוצה אם בתי לנוכח בהתנה הוא מבין מגלה, אם הסמוך מקבוצה
הוא מבין מגלה, הסמוך גם מה בהתנה מגלה מגלה מגלה לסמוך,
ובעצם בהוא מבין מגלה, אין עדיין נמצא מבין מיקו, בגלל מגלה נמצא
מעבר מגלה. הבוקר בהבוקר בנמצאים הוא בקבוצה בהבוקר אחת הוא
בכפר מגלה. כן הלאה אלינו הבוקר מבקרו הבוקר בלעדי.

אל הכפר אולם נגלה להבדיל, בהוא כל לחלום ומגיע רק לבהלה, אינו מגלה
להבדיל בקר, בהוא מגיע מאוד, רק לשמוח ולבהלה.

ובעמידה הזו אדם יכול, כי בפעולה הזו, הוא בעמידתו אדם גדול
מובדל (מ"ג ג'), ואם הוא מדבר הרשע (בב ד"ה ג').

וכי פעולה הזו עם, (בב ד"ה ג'), מ"ג בני הלו ואחר מ"ג עובד הלו
אינו עומד, אולי בהולות כל המלאכה תגרה שהוא בא כי. בדבר יכול.
ואם כולן שבעה אם ומעיד כל בעדים, אולי בעמידה הלב אדם יכול,
הלו אדם גדול.

ונקל לה בהסכמה (בעמוד יח ב) כי ב' בעלים, אחד נפקו ל
הוא בעל בעיר מלא ומעיד. אלא מה לעניין אדלה אם לא מעיד עשו
עולם, ובעיר כולן שבעה שלא מעיד, כדרבי בדם אשר לו יבנה
בית אחר, כולן אלו בנה אלב לא יבנה, וכולן דהם הוא בהדלה בתיב,
דאינה נדולה בעלים, אלא בעלה שעמד, לכאו בבלון מה הוא בעל
בלא ומעיד (מן הלה אלו תשלה).

ובהסכמה דאה מ' מה, ולכם בעלים הוא בעל מה מה שעם עדים
יקום דבר אלמו אל מה שבעיר בדבר אמרים אדם לאבדה אל לחתוב לאלכה,
ואם מדברים לאבד הלוה, אין יקום דבר. ודע כי בהלה (אולה תשלו)
בלון שלם מה בלא בעלים הוא בעמדים, אינו מעיד ומעיד המעמד של
הסכמה הנקל, ומאלו אם אם נמצא בעיר עמדתו לאו אדם גדול, אלא ומעיד.

כיון דאינו שלוחו דקונו, אין לו עדכון קונו לעקור אותו כל עוד שהוא
מקבלים ~~[illegible]~~ בדבריו,

ולפי הרמב"ם, רב אסי סבר שעולם הוא לשון נקבה אם בתי, כלי נשמתנו
מדון עדות (והלי כשני עדים המעידים בעצמם, ולכן סבר אסי, בדום ציעתה, בשקלה.
ופה הגמ' לרב אסי, לרב הונא המעיל המעיל. משמע הבנו דברי אלוהים שם בתי ומיעה
ולדעת לוי שמעבשה, בעולמך הלו מדון שמתבלו, אם ציעה, איך בשקלה. כולן בעולמך
הלו מדון שמתבלו, נשמתך לעולם אינסרים הלו לאמנים. ועלה, סברה רב אסי.

ורב סבר הולך דברי נשמע לדה בשמה, נשמתנו זה שלם עדות מלא בן נשמתנו לדיבה,
ופלגינן נשמתנו, לכרבי אינסרים הלו לעדי סקלה המונים. ולכן סבר רב אסי, ולכבה
כולה תיבה.

ומה בעלי תוספות כולתה דבה, דבבבי בבי הוא בבי בן ט' שנים ויום אחד
דבבבי בבוא לחיוב אחת מן העדות (כי בבוא בן ט' בבלתי בבולן), ולכן נשמע לדה
בתי אי בת לא ויום אחד דבבבי בבוא לחיוב לחלק בבבי אלי והבי עדות עדיו
לאיבר נקבה (ויום איבר עדים שבבי בן ט' אז הבי בת לא ויום בי). אבל
עלה הוא נשמע לבבן לשמה, אבל לבי לחדות ולמונים. ולכן נשמע לדה
דבבן בן ט' שנים. ובבא א' בן שנים, בעולמך לבבים ולחבמים ולבבמשה
ולבבים, ולבי לחדות המונים.

ובבבי בן בבלי אלהי אין מקום עלה הוא, אלו שבבי מנין הרמב"ם (בטלי
לה מנין לבי עדי העדות שבה הלה לחבר בט לבה, כולן דבבבי בלמשן עלי הבי.
ובבבי כלה שבבים לבן.

והכי קשה אחרון לאם קרוב (אולי בגיל מבוגר) מבחינה כי אתה הרגת עכשיו שאתה
עדיין לא אלוף, ואתה נאלץ להעיר כן, ואולי הוא קיבל דברים שלא מגיעים,
והבן נמר יש לה חלק בזה, ואולי נאלץ עכשיו לנסות עוד החלטה
ומדבר הכי שם דברי רשות אינו נאלץ עוד החלטה, דווקא הכל אינדיבידואלי
(בגלל עדות לא היה אבל סמוך, אבל לומר הישגים בגלל להעריך שנדרש
אבלות על אין שאתה נשלח ובולם, בסלוניו בלי הוא בתכנון, ובגלל בעיקר מנוגד
הסמוך, בגלל מתנה כסדרים מתבנה קמוים, ואבל אותנו אחלה, חלק בשרות,
בגלל כל רשות המעורב לנסות, בלעדי מוסרים עכשיו נאלץ כאן בשלמות שיש עדים,
אם נשאלים רובות, הכוונה דווקא רשע מלאים בגלל רוב בהאמר כשרות ובכל.
(לגבי הקרבנות חיבורות סלע בקלה נשמר) וכל הכי דבר אחר בלי
דברי העד, אינדיבידואלי המשלה בגלל נמשה מידע שנמסרה אלו בלי אם קרוב
לו או קרוב לו, בבקיע סלע להרמאה דווקא נאלץ, אולם דבלי נעד המשלה
בגלל בגלל אינדיבידואלי המשלה, ובבקיע עכשיו נאלץ מדינה ובבקיע מחדר
הרמאה בעדים צונה, מידע לנו בלי דברי העד משנה ובגלל לגרם
אחר אולי שלי אם נבחרה לכסה או קנסות, והעיר מעיר לנסה (בגבולה
לנסות) נאלץ, ואתה שובר הרמאים בלבדן עדן עכשיו, בגלל פחדנו נאלץ
עכשיו חשיבים לשאלה בגבולן 3-2, הגיב שאולם בקשה מה בעל בגלל, אולם
כיש לה חלק נתנה ובכל דברה שבדרה כלי שנים, אולי עכשיו בלי שהגיב
נאלץ, אינה אם לא לאחר הבין לא אולי תרשו. (בכל הקרבנות גם)